

ren, men den er gennem 30 Aar blevet praktiseret saaledes, at de gamle ved denne Alder kunde fremsætte Ønske om Understøttelse; saa havde Kommunalraadet selvfølgelig Ret til at skønne, men Kommunalraadene har i al Almindelighed skønnet saaledes — og det bevises ogsaa ved det store Antal, der faar Alderdomsunderstøttelse —, at der virkelig var Grund til at imødekomme Andragender, som kom fra de gamle paa 60 Aar. Det er en ny Tale, der er opkommet her under Behandlingen af Aldersrenten, at de gamle paa 60 Aar langt fra er udslidte. Nej, der er enkelte, der ikke er udslidte, der er enkelte, der endnu kan udføre et Arbejde, naar de er 60 Aar gamle, men om dem alle tror jeg det gælder, at naar de har naaet den Alder, er der virkelig god Grund til at give dem en Understøttelse, en Haandsrækning. De faar maaske ikke fuld Understøttelse, men de har sandt for Dyden faaet en Understøttelse, som hjalp dem, og man har erkendt, at dette var nødvendigt.

Ordføreren (Hedegaard): Jeg vil gerne oplyse, at efter den sidst udkomne Statistik, som er kommet for faa Dage siden, er af de understøttede Personer i Øjeblikket 14,6 pCt. under 65 Aar, 24,4 pCt. mellem 65 og 69 Aar og 61 pCt. over 70 Aar. Det belyser dog, at man langt fra i alle Tilfælde begynder at give Alderdomsunderstøttelse paa det tidligst mulige Tidspunkt.

Rode: Det er kun nogle Udtalelser af den højtærede Indenrigsminister, der giver mig Anledning til at tage Ordet. Ministeren vilde forsvare sin Overgang fra den hidtil gældende Aldersgrænse til en højere med, at man tidligere kun havde Adkomst til Understøttelse, men nu skulde der gives en Ret. Jeg vil derom bemærke, at den Ret, som vi foreslaar at bevare fra den samme Alder som den, i hvilken man nu faar en Adkomst, er jo nærmere bestemt saaledes, at der opnaas en højere Aldersrente, hvis man opsætter at begære den, til man har naaet en noget højere Alder. Derfor er den Bemærkning, det ærede Medlem Hr. Hedegaard gjorde til det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen, ogsaa uden Betydning, thi det vil selvfølgelig ogsaa fremtidig være saaledes, hvis man bevarer en Ret til Aldersrente fra det 60. Aar, at adskillige vil foretrække en

Opsættelse, ligesom de har opsat at begære Alderdomsunderstøttelsen; men Retten vil være den samme under de to Systemer for dem, der er udslidte ved det 60. Aar. Det glæder mig meget, at det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen har fastholdt sit Standpunkt, ligesom jeg takker det ærede Medlem Hr. Kayser for hans Tilslutning.

Den højtærede Indenrigsminister nævner Embedsmændenes Pensionering og sidestiller disse Forhold, men der kan i Virkeligheden ikke være Tale om nogen Sidestilling. For det første er det uomstødeligt rigtigt, at Udslidtheden i de Samfundsklasser, for hvem Aldersrenten først og fremmest kommer i Betragtning, melder sig paa et ganske andet Tidspunkt end i de Samfundsklasser, som rekrutterer Embedsstanden, og dernæst er Forholdet heller ikke dette, at Embedsmændenes Pension først indtræder ved det 65de Aar. Nej, han kan faa den meget tidligere. Saa snart han er saa udslidt, saa snart hans Arbejdseyne er saaledes forbrugt, at han ikke længere kan bestride sit Arbejde, kan han faa Afsked, og faar da Pension. Det kan indtræde før det 65de Aar, ja, før det 60de. Men for de Klasser, der her er Tale om, hævder Ministeren det Princip, at hvis de er udslidte paa en saadan Maade, at de faar Afsked, indtræder deres Ret til Aldersrente først ved det 65de Aar, maaske længe efter, at deres Arbejdsfortjeneste er ophørt. De har en Mulighed for at faa Renten, men den er i den Grad blevet sat som en Undtagelse, at det ikke er overladt til Kommunerne selv at skønne over, om den 60-aarige er i et saadant særligt Forhold, at han kan faa det. Kommunen kan kun gøre det med Indenrigsministerens Samtykke. Det beviser, i hvilken Grad det betragtes som et Undtagelsestilfælde; ellers kunde man ikke bringe disse individuelle Sager ind til Ministerens Afgørelse. Han skal afgøre, om Kommunens Skøn over, hvorvidt hver enkelt Person over 60 Aar er berettiget til at faa Aldersrente eller ikke. Hvis man ikke vilde begrænse det til noget ganske enkelt og undtagelsesmæssigt, vilde man ikke lade Ministeren afgøre det. Nej, Rigtigheden af, hvad det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen anførte, kan ikke benægtes, nemlig, at den Beparelse, man regner med paa dette Lovforslag, fremkommer derved, at man tager den fra de gamle mellem 60 og 65 Aar. Det er et